

Vi synes fra Kristeligt Folkepartis side, at i den afvejning, som regeringen har foretaget i lovforslaget, mellem på den ene side hensynet til de politimæssige efterforskningsmuligheder og på den anden side det, at denne form for fængsling er en meget stor psykisk belastning for de indsatte, har man, når det gælder de tidsmæssige begrænsninger, fundet et fornuftigt leje. Når det gælder selve 3-måneders-grænsen, kan det selvfølgelig diskuteres, om der skal være en fast overgrænse på de 3 måneder, eller om der skal være den dispensationsadgang, som regeringen lægger op til.

Vi hæfter os ved, at regeringen lægger op til, at der kun vil kunne gives dispensation i meget begrænset omfang, at der skal noget helt særligt til, og jeg tror sådan set, at det alt i alt er et meget fornuftigt skridt at tage. Der kan være helt særlige hensyn, der taler for, at varetægtsfængslingen i isolation skal gå ud over en 3-måneders-grænse, men det vil kun – som det i øvrigt også er i dag – være i undtagelsesmæssige tilfælde.

Så vil jeg godt sige om den rabatordning eller kompensationsordning, som regeringen også lægger op til i forbindelse med den strafned-sættelse, der skal ske, hvis man har været varetægtsfængslet i isolation, at den er vi kritisk over for. Jeg synes ikke, at der er nogen grund til at indføre en ny ordning, hvad det angår.

Vi glæder os over, at der bliver bedre mulighed for at beskytte vidner, og jeg vil også nævne her i dag, som jeg gjorde ved førstebehandlingen sidste år, at vi i virkeligheden meget gerne så, at man gik et skridt videre og også inddrog muligheden for at benytte anonyme vidner i retten.

Med disse ord vil jeg tilsige en positiv udvalgsbehandling fra Kristeligt Folkepartis side, idet vi så absolut kan støtte de grundsynspunkter, der kommer til udtryk i lovforslaget.

Tom Behnke (FRI):

Også Frihed 2000 er positiv over for forslaget ud fra de samme synspunkter, som jeg fremførte i sidste folketingsssamling, da vi behandlede et lignende forslag, og også jeg skal henvise til de bemærkninger, jeg gjorde ved den lejlighed.

Vi er i Frihed 2000 meget tilfredse med, at ministeren nu siger, at der bør være en overgrænse, en øvre grænse for, hvor længe man overhovedet kan sidde isolationsfængslet – ganske vist med den lillebitte åbning, at hvis der er nogle helt særlige tilfælde, hvor det helt

undtagelsesvis er påkrævet at isolationsfængsle længere, vil det kunne lade sig gøre. Men der er en klar hovedregel om, at der er en øvre grænse, det bør der også være, og vi er i Frihed 2000 såmænd ganske godt tilfredse med, at ministeren har lagt sig fast på de 3 måneder. Hvis der skulle komme et ændringsforslag om at sætte den op til 4 måneder, må vi tage stilling til det til den tid, men som forslaget foreligger i dag med de 3 måneder, er vi ganske godt tilfredse med det.

Til gengæld kunne man godt stille det spørgsmål, om det nu også er hensigtsmæssigt, at man laver, om jeg så må sige, en række delgrænser derunder for knap så alvorlige forbrydelser. Det tror jeg ikke er hensigtsmæssigt, og derfor vil vi bruge udvalgsbehandlingen til at prøve at se, om ikke vi kan få fjernet disse delgrænser, således at der kun er en øvre grænse, men at det i øvrigt fremgår af lovgivningen, at jo mindre alvorlig forbrydelsen er, desto mindre tid bør man naturligvis sidde isolationsfængslet.

Men det, man så jo nødvendigvis må spørge sig selv om, er: Hvorfor er det overhovedet nødvendigt at isolationsfængsle borgere, der er mistænkt for en kriminel handling? Ja, det er der mange gode grunde til. Der kan være medgerningsmænd, der kan være spor, der skal efterforskes, og der kan i det hele taget være en række efterforskningsskridt, som ikke vil kunne gennemføres, medmindre personen sidder isolationsfængslet. Der kan også være hensynet til eventuelle vidner osv. osv., så der er formentlig et eller andet sted en god grund til, at man gør det undtagelsesvis.

Men man kan så også stille spørgsmålet: Hvorfor er det nødvendigt, at man isolationsfængsler så længe, som man rent faktisk gør i nogle af sagerne? Her er svaret helt klart: Der er jo problemerne med de internationale grænseoverskridende kriminelle handlinger, hvor det kan være ganske svært at få tid til at samarbejde med andre lande om at få trævlet sagen op. Det er det ene, og det kan vi ikke gøre så meget ved.

Det andet, som vi kan gøre noget ved, er det spørgsmål, om der bliver sat politifolk nok på opgaverne. Er der det nødvendige antal politifolk til at efterforske? Prioriterer politiet personale nok til den slags opgaver, eller har politiet overhovedet mandskab nok til, at man kan prioritere? Så er vi tilbage på justitsministerens bord.